

радва се и той, радватъ се всички, че скоро Ванко ще избави отъ сиромашия и родителитѣ си и себе си.

Мина се врѣме, каквото се мина, съ Ванко стана чудно нѣщо: той се измѣнилъ — не е първиятъ ученикъ. Какво се е случило съ него, никой не знае, а и той не казва.

Единъ день учителтъ изважда Ванка на урокъ.

— Разкажи Ванко урока!

Той мълчи. Учителтъ го запитва отново, той пакъ мълчи — незнае.

— Седни си! — сърдито го изпъжда учителтъ. Да не дохождашъ други пжтъ съ непригответенъ урокъ въ училището!

Ванко си отиде на мѣстото нажаленъ и наскърбенъ. Нему му се плачи, но той се въздържа и пакъ става спокоенъ, като че нищо не е станало. На другия день дигатъ Ванка пакъ на урокъ, но той все мълчи. Учителтъ се разсърдва и го изпъжда: „Голѣмъ лѣнивецъ си станалъ Ванко!“

На Ванко му домжчиѣ, но нѣма какво да направи. Той иска да каже нѣщо на учителя, да се оправдае, но му дойде нѣкакъ тежко и той прѣмълчи И това започна да се повтаря много пжти.

* * *

Безкрайната сиромашия и тежкитѣ страдания покосиха Ванковото здраве и той се разболѣ. Улови го страшна болестъ — той легна тежко. Три недѣли откакъ лежи горкиятъ и полѣ става, на добрѣ не отива. Затжжиха роди-